

Krajský soud v Ostravě  
Havlíčkovo nábřeží 1835/34  
70200 Ostrava

Dominik Floder  
Velké dráhy 152  
66461 Opatovice

Na základě zákona o součinnosti orgánů veřejné moci jste nejen schopní, ale povinní si požadované informace opatřit sami a neobtěžovat mě.

Nemluvte o tom, že to letos zvládla soudkyně Foldýnová, tudíž požadované aktuální informace ve spisu jsou.

Dále pak jakákoliv změna výše výživného není na pořadu jednání, nebyl podán žádný návrh a není tedy důvod tyto informace požadovat, protože nejsou relevantní řízení.

V minulosti jste zamítly při značném zásahu do mého života změnu výživného s ohledem na nepřiměřené nároky a cenu na styk s dětmi, které matka unesla 200 km daleko z domu, kde bydlel pod jednou střechou se mnou protože údajně nebyl dán podnět. Tentokrát také nebyl, takže změna se projednávat nebude. Jedině, pokud se bude kompletně měnit uspořádání. Tedy syn, který nechce žít s matkou a přeje si bydlet celý život se mnou bude svěřen podle jeho přání, mého přání a jeho nejlepšího zájmu do mé péče. Navíc matce nikdo nebránil si během let zažádat o změnu výživného, neučinila tak, není to moje vina a nejde mi to dávat k tíži. Hlavně, když jsem neuvěřitelným zásahem byl já postaven celé roky do opačné situace, kdy jsem platil nepřiměřené výživné a nesl naprosto nepřiměřené nároky a náklady na styk s dětmi. Ani zde mi to nemělo být dáno k tíži. Během řízení byly řešeny věci, které nebyly navrženy a byly projednány bez předchozího návrhu, stejně tak mohlo být tehdy sníženo výživné, bez předchozího návrhu na základě uznání soudu a značného zásahu do mého práva na obživu (byl mi rozsudkem omezen výdělek) a styku s dětmi a na základě toho že byla porušena základní judikatura, která již v té době platila. Tedy styk na větší vzdálenost měl být rovnoměrně rozložen mezi oba rodiče. Rozsudek v roce 2016 tedy argumentuje lží, na kterou jsem opakovaně poukázal a prokázal jí. A i jiní na to poukázali a prokázali! Neexistuje nic, co by ospravedlnilo ten rozsudek ani další na to navázaný, který už stojí na lživé argumentaci.

Připomněl bych, že matka se dokonce opakovaně do zápisu přiznala, že děti unesla 200 km daleko. Také přiznala, že počítala s tím, že je bude vozit! OSPOD se opakovaně zastával názoru, že matka má vozit, mediátorka řekla, že matka má vozit, všechny další instance a soudy, které četly současný rozsudek se podivovaly nad tím, jak to že matka unesla děti a nevozí je!!! I vaši kolegové se divili, kdo takovýto rozsudek vydal. V Brně soudkyně spojená s tímto případem a rozsudkem konstatovala, že takovýto rozsudek nikdy neviděla, že se zcela vymyká normálu a nechápe kdo ho vydal a jak na něj přišel. Že tohle ještě neviděla. Nálezy ústavního soudu zde v těchto případech hovoří zcela jasně! Z argumentace soudkyně Foldýnové, že matka od roku 2016 nezměnila výrazně bydliště bych podotkl, že já ho stejným způsobem nezměnil od roku 2010! Tedy o 6 let déle! Přesto ze společné domácnosti mi byly uneseny 2 děti jejich matkou, která vykradla dům a zmizela tajně bez důvodu a jediného slova. Ta která se údajně umí a chce domluvit. A to už podruhé za 5 let „manželství.“ Můžete si vymýšlet jaké chcete důkazy a lhát, jak jste to dělali v minulosti, ale pravda a morální převaha je na mé straně a matka měla nést všechny náklady na styk dětí se mnou! Psycholog řekl také jasně: „Matka měla od začátku vozit děti a podílet se na styku!“ Nepřiměřený zásah do mých práv, příjmů a života odnesly hlavně děti a následně ve velké míře i já a můj život!

Není tedy nutné toto vyžadovat jak po mě, tak po mé partnerce! Nikoliv manželce! To že obýváme společnou domácnost vám nedává právo tyto informace požadovat. Obzvláště, když jste odmítli již dříve stejně postupovat v případě matky! Tam jste také společně posuzované osoby, které s matkou žily ve společné domácnosti odmítli zkoumat! I přes to že byly opakovaně přiznány! Tyto osoby se aktivně podílely na rozbití rodiny, únosu dětí, maření styku a navádění dětí proti mě. Důkazní materiál byl předán soudkyni Foldýnové, která odmítla zkoumat jak důkazy, tak vůbec projednat oznámení na matku. Počínaje tím, že to avizovala hned na začátku prvního řízení – důkazy nahrávkou předány předsedovi soudu, pokračující záměrným mařením projednání oznámení na matku. K žádnému projednání oznámení na matku pro nepředávání dětí, maření styku a navádění nikdy skutečně nedošlo. A to i přestože se matka opakovaně přiznala, že k navádění dětí docházelo. Soudkyně Foldýnová opakovaně obelhávala účastníky řízení a následně si vymýšlela a upravovala důkazy a ospravedlnění pro svou nečinnost. Upravovala si výpovědi svědků. Aktivně navíc mařila styk, když matku vědomě podporovala. Jak se totiž zdá, část rozsudku o styku není podle soudkyně Foldýnové rozsudek, ale pouze dohoda a ta se plnit nemusí. Žádám tedy aby mi bylo vysvětleno, jak poznám, která část rozsudku je rozsudek a která není. A jak to poznat a odlišit na tom papíře. Případně, jestli skutečně tedy se jedná o rozsudek nebo jen o dohodu. Mě vnucenou násilím, perzekučně vymáhanou s cílem poškodit co nejvíce mě jako otce dětí a samotné děti a tedy zda se nejedná o trestný čin! V této věci žádám vrácení zpět všech oznámení, konečně ke skutečnému projednání a přidělení zákonného soudce, který bude postupovat podle zákona!

Psychologický posudek opět posuzoval jen stav současný, tedy zda děti jsou navedeny, nikoliv zda naváděny byly. A opakují, matka přiznala, že navádění probíhalo. To ale nikdo neřešil, protože jsem se snažil aby to nemělo efekt a raději se pokračovali o v likvidaci mě jako otce. Pouze konstatoval že navedeny nejsou, což jsem ale konstatoval už já, před tím než vůbec posudek začal. Protože opět opakují, roky jsem za obrovského vypětí všech sil a peněz bojoval za to, aby nebyli, aby věděli, kdo jsem, jaký skutečně jsem a kdo je jejich rodina a aby svou rodinu znali. Něco co měl hájit OSDPOD a soud, já to měl jen zprostředkovat a v klidu zajistit. Nikoliv to vůbec bojovat o to, abych mohl a ještě zachraňovat po tom co jste vytvořili, prosazovat to co měl garantovat rozsudek a co jste sami aktivně mařili a být za to trestán! Málem mě to zničilo a málem to poškodilo i děti. Hlavně ta nechť, která panuje ve všech řízeních k tomu, aby otcové měli vůbec práva!

Soudkyně navíc nebyla stavu vysvětlit, jak psychologa vybrala, jaká byla kritéria, co mu dala za důkazy a podklady. Na to byla upozorněna. Ignorovala to.

Přesto v globálním měřítku jsem jednoznačným vítězem psychologického posudku já, protože se ukázalo to na co jsem roky opakovaně ukazoval! Matka měla vozit děti od začátku! Nepřiměřený zásah do života dětí a mě! Matka nemá lepší podmínky a schopnosti k výchově než jsem měl a mám já, děti mohly žít i zde se mnou, nebýt uneseny a drženy proti jejich vůli u matky. A opět posudek t o konstatoval tím, že děti tam jsou „zvyklé.“ Stejně úplně nejsou, ale to by bylo třeba se tím zabývat do detailů a to nebyla vůle. Za ty prachy co to stálo, a chcete neoprávněně po mě abych to zaplatil, přestože posudek měl být proveden už v roce 2015 a ne nyní, kdy byl zbytečný a poukazoval jsem na to. Stejně byl dost odfláklý a nekompletní. Plný faktických chyb. Děti tam jsou zvyklé, protože neměly na vybranou. Několikrát neměly na vybranou. Na druhou stranu jsou zvyklé i zde, mají tu kamarády také, ale to se nehodilo řešit. Adaptovaly by se zde v klidu také a opět je to jen horší o to, jak dlouho to zbytečně trvá. Adaptovaly se už tam i když tam nechtěly a při dotazování se prokázalo že únosem jim matka už způsobila psychické trauma. To ale soudkyně Foldýnová záměrně zapsat nechtěla. Jako konstatování a doporučení psychologa, že matka měla a má děti vozit! Okamžitě začala lhát do spisu! A tak třeba hlavně synovi matka způsobila zbytečné trauma, které se s ním nese. A tím, že bude nucen tam s nimi bydlet se to nevyřeší a nezlepší. Násilným stěhováním 200 km daleko. Psycholog neprokázal a nebyl stavu doložit, že by se to stalo znovu kdyby se přestěhoval ke mě, byl to pouze jen jeho názor. A toto se skutečně dělo, syn i dcera chtěly bydlet se mnou, syn chce do dnes, nikdy s matkou bydlet nechtěl. Mohl bydlet se mnou, mohli být rozděleni od začátku a situace by byla úplně jiná. Samotné hodnocení střídavé péče psychologem, je jen jeho názor, vybrat jiného psychologa, moderního psychologa, byl by výsledek úplně jiný. Ostatně, posudek, který byl vytvořen na nedostatku materiálu a důkazů – sám psycholog to přiznal při dožádání výsledku, že neměl všechny důkazy a materiály a s ohledem na to, že samotné rozhovory trvaly celkově ani ne 45 minut, nepochopil spoustu věcí, protože se ani neprobraly nebo je probrat nechtěl. Často situaci začal směřovat kam se mu hodilo aby se dostal svého správného výsledku. Chápu proč se bál toho, že by mohl být nahráván, protože tyto nahrávky někomu postit, tak by mohlo být vidět, že manipuluje okolnostmi a směřuje odpovědi kam potřebuje. A já si to velice rychle uvědomil. Navíc jak bylo vidět, psycholog se nebál dokonce v posudku lhát ve věci rozsudků a důkazů, protože se mu to hodilo.

Přesto opět potvrdil, že již minule v roce 2018 a 2019 při jednáních se měl rozšířit styk dětí se mnou, že je nedostatečný. Opět jsem na to poukazoval opakovaně! Je tedy vidět, že zájmy dětí nehrály pro soud roli a procesně nejméně úspěšný účastník řízení jsem nebyl já, ale děti. Ty si přály se mnou trávit více času, neměli ho dokonce ani letos. Matka údajně nakloněná dohodám a ochotná se prý domluvit se nechtěla opět domluvit. Matka tak totiž působí. Že se chce domluvit. Důkazy a realita jsou ale jiné. Trvala opět pouze na rozsudku. Je zajímavé, jak když má něco povolit, tak pokut to není v rozsudku, tak smůla, ale když má rozsudek plnit ona, tak to jí nevadí, že se nedodrží. A to nemluvíme o OSPODu, který neustále nutí k neplnění rozsudku, ale nezasadí se o změnu a nepřijme odpovědnost. Jedna z dalších prokazatelně nepochopených věcí, které nevzešly ode mě, ale byli mi vnuceny! A když nefungovaly, tak to zase odnesly děti a já, nikoliv matka, která to neplnila a zavinila! OSPOD dělal mrtvého brouka. Je značně vidět, že nejen že nerozumíte situaci ale že skutečně nechcete rozumět situaci a raději si vymýšlíte důkazy a upravujete situaci podle toho, jak se to vám hodí. Nikoliv abyste situaci nastavovali podle zákonů a pravdy. Během let jste dokázali že judikovatelnost práva hoří, když se jedná o děti! Spravedlnost neexistuje. Zájmy dětí jsou poslední co opatrovnícký soud zajímá. Dávno mohl být styk rozšířen při nulové zátěži na dopravu a děti. Nechtěla matka, nechtěli jste vy. Chtěli jen děti a já.

Poukázal bych na to, že syn nechce bydlet s matkou a hlavně s jejím manželem. Má právo vyjádřit svůj názor a názor psychologa není a nesmí být pro soud vůbec směrodatný. Přesto jsou to stěžejní důkazy soudkyně Foldýnově. Tedy ty co se jí hodí. Ostatně tento „posudek“ kdykoliv měl prokázat moje oprávněné nároky a mojí pravdu, nebyl k ničemu a zamlčel se, ale naopak to soudkyně citovalo cokoli se jí hodilo, aby mě dehonestovala a to bylo jak zákon, přes který nejel vlak. Syn si je vědom toho co nastane, ať má důvody jakékoli pro změnu. A já je chápu a rozumím jim. Přestože všem a hlavně sobě vnucujete pocit a domněnku že si toho není vědom, tak je. Mluvíme s ním o tom, vysvětlujeme a i tak vím, že to bude náročné, ale pro jeho potřeby a zájmy tu jsem, vždy jsem byl, když mi to bylo dovoleno a už vždy budu. Díky mé snaze to ví. Matka nikdy neprokázala, že o ně stojí, ale že je potřebuje, já prokázal že o ně stojím, není nikde v zákoně, že jsem povinen to dokazovat. Ostatně matka to také nedokazuje. A to Ani tím, že je má „v péči“

protože bylo vidět, z posudku, že děti jí hodně slouží a usnadňují život a potřebuje je stále. Argumentovat tím, že jsem povinen dokazovat, že o ně stojím je šikana a porušení práv na rovnost. Matka by měla prokázat, že stojí o to, aby děti znaly celou svojí rodinu a mě. Protože zájem mám. Tudiž, by měla děti vozit. Je to totiž ze zákona její povinnost, když má děti v péči. Má povinnost tento styk zajišťovat i bez rozsudku a naplňovat ho. Toto se vykládá tak, že děti předá v bydlišti otce!

Ostatně zde opět posudek poukázal na ambivalentní vztah matky k dětem, když je vytrhla násilně z jejich prostředí a unesla ode mě 200 km daleko k lidem, které ani neznali. A dále matka vědomě mařila styk celé roky záměrně. Stejně tak pro dceru. Sami to nechápete, já „zatížen“ ve skutečnosti poučen svými zkušenostmi a historií, které mi ale dávají jedinečný a jasný náhled a pochopení pro tuto situaci do které děti byly vmanipulovány matkou, vím jak se cítí a vím, že změna by pomohla. Ukázka spravedlnosti by pomohla. Protože třeba syn už se mě několikrát ptal proč je matka aspoň nevozí, když je odtáhla tam a bydleli jsme u Brna a narodil se v Brně. Můžete to vysvětlit. A standardní model podle ústavního soudu říká, že matka má nést všechny náklady na styk.

Hlavně synovi by v mnoha ohledech by prospěla by jeho životu. Dala by mu nové možnosti a řád. Spousta těch věcí mu chybí. Navíc chce být častěji zde a méně častěji u matky. Při samotném výsledku není jisté jak moc soudkyně upravila co řekl, protože jeho přání na rozšíření styku, jak ho formuloval poté byly jiné, než co tvrdila Foldýnová, které navíc rovnou podsouvala zamítavé závěry hlavně mě. Nebyl mi dán prostor se vyjádřit. A naopak se mohla cestovatelská zátěž pro syna snížit, kdyby bydlel u mě.

Podle § 891 odst.1 a 2 o. z., rodič, který má dítě v péči, a druhý rodič se spolu dohodnou, jak se rodič, který dítě v péči nemá, bude s dítětem stýkat. Nedohodnou-li se rodiče, nebo vyžaduje-li to zájem na výchově dítěte a poměry v rodině, soud styk rodiče s dítětem upraví. V odůvodněných případech může soud určit místo styku rodiče s dítětem. Je-li to nutné v zájmu dítěte, soud omezí právo rodiče osobně se stýkat s dítětem, anebo tento styk i zakáže.

Matka neměla zájem se domluvit – unesla děti, mařila styk, bránila mu a skutečně nemá zájem se domluvit do dnes. Děti mají, matka ne.

Podle § 889 o. z., rodič, který má dítě v péči, a druhý rodič se musejí zdržet všeho, co narušuje vztah dítěte k oběma rodičům nebo co výchovu dítěte ztěžuje. Brání-li rodič, který má dítě v péči, bezdůvodně trvale či opakovaně druhému rodiči ve styku s dítětem, je takové chování důvodem pro nové rozhodnutí soudu o tom, který z rodičů má mít dítě ve své péči.

63 oznámení na matku, maření styku, únos dětí 200 km daleko.

Podle § 888 o. z., dítě, které je v péči jen jednoho rodiče, má právo stýkat se s druhým rodičem v rozsahu, který je v zájmu dítěte, stejně jako tento rodič má právo stýkat se s dítětem, ledaže soud takový styk omezí nebo zakáže; soud může také určit podmínky styku, zejména místo, kde k němu má dojít, jakož i určit osoby, které se smějí, popřípadě nesmějí styku účastnit. Rodič, který má dítě v péči, je povinen dítě na styk s druhým rodičem řádně připravit, styk dítěte s druhým rodičem řádně umožnit a při výkonu

Opět, 63 oznámení na matku a jasně daný rozsudek, který matka neplnila, mařila styk, neřídila se rozsudkem celé roky a to vědomě a poškozovala zájmy dětí a moje možnosti.

Podle § 163 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.), rozsudek odsuzující k plnění v budoucnu splatných dávek nebo k plnění ve splátkách je možno na návrh změnit, jestliže se podstatně změnily okolnosti, které jsou rozhodující pro výši a další trvání dávek nebo splátek. Nestanoví-li zákon jinak, je změna rozsudku přípustná od doby, kdy došlo ke změně poměrů.

Tedy v roce 2016 byl důvod změnit mi výši výživného stejně tak zpětně i předtím. Nebyl soudem dám důvod a byly předloženy důvody, proč top nešlo, nepůjde to tedy ani tentokrát. Zákon je stále stejný!

<https://www.epravo.cz/top/clanky/vzdalenost-mez-rodici-jako-jedno-z-hledisek-pro-stanoveni-vyzivovaci-povinnosti-108113.html>

Skutečnostmi, které musí obecné soudy při stanovování výše výživného zohlednit, se zabýval také Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 2996/17 ze dne 29. května 2018, a to v souvislosti s povinností soudů zohlednit při stanovování výživovací povinnosti mimo jiné také vzdálenost mezi rodiči, kterou bude muset jeden z rodičů překonávat, aby mohl realizovat styk s dítětem.

V této části rozhodnutí odkázal Ústavní soud na své usnesení ze dne 12. března 2014, sp. zn. IV. ÚS 197/14, ve kterém judikoval, že náklady vynaložené na realizaci styku dítěte s jedním z rodičů by měli nést oba rodiče. V předmětném usnesení Ústavní soud také zdůraznil, že se nejedná pouze o finanční záležitosti, ale je nutné zohlednit také čas a energii strávenou na cestě. V daném případě bylo zjištěno, že měsíční náklady, které jeden z rodičů bude nucen vynaložit na cestování za účelem realizace styku s dítětem, měly být dokonce vyšší než stanovené výživné. K tomu Ústavní soud uzavřel, že v případě, že by obecné soudy rozhodly tak, že náklady na realizaci styku rodiče s dítětem půjdou k tíži pouze jednoho z rodičů, tak bude současně nezbytné, aby obecné soudy uvedly přesvědčivé argumenty, proč by povinnost cestovních nákladů měl nést pouze jeden z nich a nikoliv oba rodiče. V opačném případě by takové rozhodnutí obecných soudů nebylo považováno za ústavně konformní.

Za situace, že by však jeden z rodičů protiprávně změnil bydliště dítěte je pak podle usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2017, sp. zn. I. ÚS 955/15 -2 nezbytné tuto skutečnost zohlednit při rozhodování o svěřeni dítěte do péče jednoho z rodičů a stanovení styku s druhým rodičem. V takovém případě by pak k předání dítěte ke styku s druhým rodičem mělo docházet v místě původního bydliště dítěte, ledaže by jiný postup byl zdůvodněn relevantními argumenty.

Ve svém nálezu tak Ústavní soud uzavřel, že obecné soudy by měly při vzájemném rozvržení povinností rodičů souvisejících se stykem dítěte postupovat tak, že by „rodič, jemuž byly děti svěřeny do péče, byl povinen předat dítě ke styku v místě bydliště druhého rodiče nebo v místě, na němž se rodiče dohodnou. Oproti tomu by druhému rodiči vznikala povinnost předat dítě po ukončení styku rodiči, jemuž bylo dítě svěřeno do péče v místě jeho bydliště. Ústavní soud má za to, že uvedeným (a obecnými soudy používaným) postupem budou výše zmíněná negativa spojená s realizací styku rovnoměrně rozvržena mezi oba rodiče. Další výhodou takového postupu je to, že oba rodiče budou muset vynaložit na realizaci styku nejen přibližně stejnou finanční částku, ale rovněž budou muset na překonání vzdálenosti vynaložit svoji energii a čas, což u jiných řešení zohledněno není. Nutno přiznat, že zátěž kladená na samotné dítě se tímto nemění.“[1]

Závěrem tak lze shrnout, že oba rodiče by se měli rovnoměrně podílet na povinnostech souvisejících s realizací styku dítěte s jedním z rodičů, a to přiměřeně v závislosti na individuálních okolnostech případu. Nejedná se nicméně o pevně dané pravidlo, neboť při existenci relevantních a závažných skutečností v konkrétním případě je přípustné, aby bylo rozhodnuto jinak.

Opět důvody a zákon byly na tuto situaci připraveny už v roce 2016! Argumentace pro změnu rozsudku abych děti vozil a jezdil si pro ně byla tedy lživá!

Nad rámec nezbytného odůvodnění svého nálezu se Ústavní soud obecněji věnoval možnostem řešení případů, kdy po svěřeni dítěte do péče jednomu z rodičů se ten i s dítětem odstěhuje z původního místa bydliště. Druhý z rodičů (společně i s dítětem), jemuž dítě nebylo svěřeno do péče, se pak dostává do slabšího postavení a nezbyvá mu, než přistoupit na faktickou situaci vyvolanou prvním rodičem, kterou nemohl ovlivnit.

Pokud již dojde k tomu, že rodič, jemuž bylo dítě svěřeno do péče, se odstěhuje do větší vzdálenosti z původního místa bydliště, obecné soudy nemohou ponechat tento aspekt stranou a musí jej zohlednit ve svém rozhodování o úpravě styku či vyživovací povinnosti. Ústavní soud si je vědom toho, že tento požadavek na judikaturu obecných soudů představuje určité novum. Z toho důvodu provedl analýzu právní úpravy a soudní praxe v některých velkých státech Evropy, přičemž bez zajímavosti není ani právní úprava užívaná ve Spojených státech amerických. Z provedené analýzy vyplynulo, že právní úprava je, obdobně jako v České republice, poněkud vágní. O to více se lze setkat s důrazem na tzv. soudcovské nalézání práva (podrobná mezinárodní komparace viz body 24 až 30 nálezu).

Ústavní soud v minulosti ve svém usnesení sp. zn. IV. ÚS 197/14 (text usnesení je dostupný >>> [zde](#)) uzavřel, že náklady spojené se stykem nemohou být kladené k tíži jen jednoho z rodičů. Pokud musí rodič za účelem styku s dítětem překonat větší vzdálenost, je „fér“, aby negativa s tímto spojená nesli rovnoměrně oba rodiče. Zpravidla nejde „jen“ o finanční stránku věci, ale také o čas a energii, kterou musí druhý rodič na realizaci styku vynaložit.

V zájmu rovnoměrného vyvážení překážek, spojených s realizací styku dítěte s rodičem na větší vzdálenost, považuje Ústavní soud za vhodné, aby tyto byly přeneseny částečně i na rodiče, jemuž bylo dítě svěřeno do péče. Z toho důvodu by obecné soudy měly s přihlédnutím k usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 955/15 (text usnesení je dostupný [zde](https://bit.ly/2M3mugb): <https://bit.ly/2M3mugb> ) postupovat při rozvržení povinností spojených se stykem minimálně tak, aby rodič, jemuž byly děti svěřeny do péče, byl povinen předat dítě ke styku v místě bydliště druhého rodiče nebo v místě, na němž se

rodiče dohodnou. Oproti tomu by druhému rodiči vznikala povinnost předat dítě po ukončení styku rodiči, jemuž bylo dítě svěřeno do péče v místě jeho bydliště. Ústavní soud má za to, že uvedeným (a obecnými soudy používaným) postupem budou výše zmíněná negativa spojená s realizací styku rovnoměrně rozvržena mezi oba rodiče. Další výhodou takového postupu je to, že oba rodiče budou muset vynaložit na realizaci styku nejen přibližně stejnou finanční částku, ale rovněž budou muset na překonání vzdálenosti vynaložit svoji energii a čas, což u jiných řešení zohledněno není. Nutno přiznat, že zátěž kladená na samotné dítě se tímto nemění.

Další judikatura, která byla platná v době rozsudku v roce 2016! Nikdy nicc nebránilo v tom, aby matka děti vozila a naopak už v samotném rozsudku je vidět, jak mi neoprávněně a nespravedlně nastavený styk zasáhl do života, obživy a styku s dětmi. Kolik to přineslo komplikací, které se kumulovaly a doslova soud svým jednáním situaci zhoršoval.

Zdaleka ne vždy lze však takový postup z objektivních důvodů aplikovat. V takovém případě by obecné soudy měly postupovat tak, aby alespoň zmírnily dopady do práv toho z rodičů, jehož práva jsou vznikem objektivní skutečnosti dotčena. Při hledání jisté rovnováhy práv rodičů při realizaci styku dítěte a toho rodiče, jemuž dítě nebylo svěřeno do výchovy, by se tak obecné soudy měly zabývat náklady cestovního a dobou nutnou k překonání vzdálenosti mezi původním a stávajícím bydlištěm nezletilých. Ústavní soud si je vědom toho, že co může být považováno za spravedlivé v jednom případě, nemusí být takto nahlíženo i v případě jiném. Škála životních situací, jež musí obecné soudy rozhodovat, je prakticky nevyčerpatelná a je především na nich, jak v té které věci a s přihlédnutím k jedinečným okolnostem případu situaci posoudí. Měly by se však snažit nalézt řešení, které přispěje k rozložení zátěže spojené s rozdělením rodiny.

### **Rozhodnutí ÚS jsou pro obecné soudy závazné. Jsou závazné pro všechny, viz čl. 89 odst. 2 Ústavy**

Zde aplikovat šel a bez zásahu do života ani jednoho z rodičů. Samotné výpovědi to dokazují. Matka v pátek končila tak aby děti vyzvedávala ve školce už po obědě, nadělávala si čas přes týden, měla flexibilní pracovní dobu. Neovlivnilo by jí to naprosto nijak, aby děti na 18:00 dovezla mě, naproti tomu, já měl pracovní dobu až do 19:00 někdy dokonce i déle a přesto jsem v 18:00 musel být 200km jinde, kam cesta v té době trvala 3 hodiny! Odůvodnění, které je v následujícím rozsudku se zakládá na změněné dopravní situaci (dostavěná dálnice, ukončené stavební uzavírky a nerefletovala dopravní situaci,) nikoliv na skutečné situaci v době vydání prvního rozsudku! Přesto byla zvolena možnost, která značně zasáhla do života pouze jednoho rodiče, ještě byla jeho situace zhoršena právě tím, že soud byl povinen a oprávněn mít náklady a nároky na styk kompenzovat a neučinil tak. Následně nefunkčnost situace – neplnění rozsudku matkou bylo opět přeneseno k tíži otce, který musel opakovaně řešit tyto problémy, protože orgány činné v tomto řízení tak nečinily a nebo činily bez vědomého zájmu pomoci – OSPOD! Vnucení dohody OSPODem, která nebyla schválena a předložena soudu a které se sám OSPOD následně vysmál. Nahrávka z jednání byla předložena soudu, prokazovala, že první dohoda byla nucena OSPODem a pracovnice OSPODu tvrdila, že soud jí uzná a bude brána jako rozsudek. Nedělo se matka neplnila, návrat k rozsudku už ale nepomohl. Matka neplnila dál, soud matku podporoval a netrhal. Dokonce některá oznámení ani neprojednal a nebyly projednány do dnes! Největším mařítelem byla přímo soudkyně Foldýnová, která vědoma si toho, že matka neplní rozsudek bagatelizovala rozsudek a vysmívala se mu a tvrdila, že to je jen dohoda a ne rozsudek. Její jednání zakládá na zahájené kárného řízení a jelikož se nebála toto říci i v rozsudku nebo co to bylo, co vydala. Nejsem si tím jist s ohledem na to, jak Foldýnová zesměšňovala mě a rozsudek, který měl mým dětem a mě hájit právo na styk. Nebyl problém, ani to aby matka děti nepředala opakovaně na víkend, aby lhala o zdravotním stavu a mařila styk, ani to soudkyni nevadilo. Matku hájila a trestala mě. Už dávno mělo proti soudkyni být zahájeno kárné řízení a případ měl být svěřen jinému zákonnému soudci.

Výrok Krajského soudu v Ostravě ze dne 24.2.2016: „Nelze tolerovat, aby rodič a potažmo nezletilé děti byly soudem podporovány ve svévolném porušování jeho vykonatelného rozhodnutí a je zcela nepřípustné, aby toto rozhodnutí nerespektoval sám soud a svým postojem jeho význam degradoval.“

Zde se zdržím komentáře, přeberte si to jak chcete. Už jsem se vyjadřoval.

Nejvyšší státní zástupkyně vyslovila názor, že právo je nutné důsledně prosazovat i v rodinných vztazích a přislíbila vypracování výkladového stanoviska ke sjednocení správného postupu při vyšetřování trestného činu podle § 171 odst. 3 trestního zákona. Nejvyšší státní zástupkyně zároveň připustila, že kvalitnější práce příslušných orgánů včetně státních zastupitelství v trestním řízení může zmírnit diskriminaci otců v porozvodové výchově dětí.

Právo na rovnost je jako základní lidské právo nepromlčitelné

Pak již jen platí ono známé „kdo nechce, hledá důvody – kdo chce, hledá způsoby“.  
Začnete hledat způsoby?

Tento dokument spolu s nahrávkami a nahrávkou nadcházejícího řízení (možná i online přenosem) bude součástí mediální a politické kampaně, která jsem už několik let součástí. Naváže to na nespočet nahrávek a důkazů, které byly pořízeny během všech jednání a které pořizovali i další přísedící u řízení - novináři.

S pozdravem  
Dominik Floder  
6.12.2023